

ĐỨA CON

(Tự Truyện TTBG) (Bài 7)

[]

[Ngay chiều thứ nhất, Âu Cơ đã xin TNH ở lại thêm một ngày nữa. TNH không nhận, bảo phải về làm việc.

Trong buổi chuyện trò ngày thứ nhì với nhau, tôi nói:

"Thuở trước, có lần anh Nguyễn Quốc Cảnh bảo em: 'Tôi phải tốn biết bao nhiêu tiền cho luật sư mới được thăm con gái tôi một tháng một lần. TNH có đưa con xinh đẹp trong tay, tại sao không biết quý?' Vì vậy, nếu em là bố, bằng mọi giá em sẽ ở lại, cho dù có phải tốn thêm tiền. Bố về đây là vì nó. Nó đã yêu cầu, sao lại không đem cho nó chút mơ ước nhỏ?"

Vậy là TNH điện thoại ngay ra hãng máy bay, xin đổi chuyến trở về lúc 8:30 sáng Chủ Nhật 14/2/1999 thành ra chuyến 11:30 khuya cùng ngày.

Buổi sáng cuối cùng, TNH đưa Âu Cơ đi chơi phố. Từ điện thoại công cộng gọi về cho tôi, TNH bảo rằng Âu Cơ chỉ đòi đi mua sách chứ không chịu đi xem hát. Âu Cơ ghé xin nói chuyện cùng tôi. Qua làn sóng, cái giọng nó thật dễ thương:

"Con không đi ciné vì không muốn tốn tiền bố. Bây giờ bố không ở với mình nữa, không ai lo cho bố, để tiền, lỡ khi bố bệnh còn đi bác sĩ được. Con hứa với mẹ, con chỉ mua một cuốn thôi, không đòi mua nhiều như trước."

Nó nói thêm:

"Con không muốn cho bố biết, nhưng lát về, con sẽ lấy tiền con heo của con trả lại bố."

Quả nhiên, lúc về nhà, nó âm thầm đến sau lưng TNH, nhét 20 đồng vào túi quần TNH. TNH giật ra bảo không nhận. Tôi nói xen vào:

"Con có lòng hiếu thảo như vậy, mẹ rất thương. Bố cũng nên nhận cho nó vui. Xem như tiền con lì xì Tết cho bố."

TNH cười:

"Bố là bố, phải lì xì, sao lại để con làm điều ấy?"

Nó cũng cười:

"Bây giờ con lớn rồi, lì xì cho bố cũng được chứ sao không?"]

Âu Cơ vẫn ngược mặt nhìn đỉnh trần, vẻ đăm chiêu xa vắng. Tôi nói:

"Mắt con buồn quá!"

Nó kêu lên:

"Thật sao mẹ? Nghĩa là cũng buồn như mắt mẹ?"

Tôi gật.

Nó tiếp:

"Nghe mẹ nói vậy, con mừng lắm. Con chỉ muốn giống mẹ thôi, không muốn giống bố chút nào hết. Nhiều người gặp con cứ bảo con giống bố, con ghét nhất điều đó."

Bỗng Âu Cơ nắm lấy tay tôi:

"Mẹ à, từ nay đừng nhắc đến tên bố trong nhà mình nữa nghe!"

Tôi hỏi tại sao?

Nó đáp ngay:

"Con không muốn. Nghe bất cứ điều gì về bố cũng đều làm cho con bệnh."

Trong điệu nói và ánh mắt nó, tôi nhìn ra cái vẻ cương quyết kỳ lạ. *Đó cũng là CÁ CHẤT CỦA TÔI, khi chối bỏ CÓ NGHĨA là lúc quân quýt cao nhất, nhưng chối bỏ VẤN LÀ chối bỏ, một hình thức giết nhanh tất cả mọi vương vấn trong tâm hồn.*

Tôi biết nó rất thương TNH, e còn thương nhiều hơn tôi từng thương TNH nữa. Nhưng *đã đến lúc nó vô tình hành xử cá chất rữ bỏ (của tôi) tiềm tàng trong người nó.* Nó chối TNH vào đúng ngay cái độ cao nhất của tình thương.

Ôi! Tôi thật tiếc cho TNH điếm này. Trước khi trở về, tôi xin TNH nên cẩn thận tế nhị, nếu không, e rằng sẽ mất hẳn nó. Nhưng TNH đã tỏ ra không tế nhị. Thì sự tan vỡ tấm lòng con bé ngày nay, nảy sinh từ đó, tạo nên một phản ứng đối nghịch cho nó. Trái tim nó đang bị thương cùng cực. Từ hai ngày qua Âu Cơ như rữ hẳn xuống. Nó cứ mãi nói với tôi: *"Trước khi bố bỏ đi, con biết thế nào con cũng sẽ bệnh rất nặng."*

Tuy nhiên, ngay chính lúc này, chỉ mỗi hai mẹ con trong căn nhà vắng lạnh của một thời điếm vừa sang năm mới, nhìn vào mắt Âu Cơ, *tôi bỗng có niềm tin mãnh liệt rằng mọi tan nát trong lòng con bé sẽ được hàn gắn và cái tâm hồn vốn có khuyh hướng chín sớm của nó sẽ càng thêm nhạy bén kể từ sau cú choque hiện thời.*

Tôi nói lời này một cách chắc chắn bởi đó cũng là điều TÔI TỪNG TRÁI QUA trong thời thơ ấu. Dòng máu tôi đang chảy trong người nó. Cá chất tôi cũng tỏ chiêu rõ rệt trên chính tâm hồn Âu Cơ.

Giọng Âu Cơ thều thào:

"Các bác đến nhà mình, mẹ cũng đừng cho ai nói về bố nữa. Con vẫn không quên cái lần mình lên ăn tiệc trên nhà một chị học trò của mẹ."

(Bữa ấy, chiều 31/12/1998, từ chối mãi không được theo lời mời nhiều lần của gia đình phụ huynh một đứa học trò, tôi lái xe đưa Âu Cơ đến dùng tiệc tối cuối năm ở nhà họ.

Tại đây, gặp nhiều người vừa quen vừa lạ trong giới văn chương Nam-Bắc Cali, ai cũng tỏ vẻ hâm mộ khi nhận biết ra TTBG.

Trong câu chuyện, họ cứ mãi đề cập đến TNH và sự ăn ở hiện tại của TNH với người đàn bà ấy. Khuôn mặt Âu Cơ sầm xuống trước những lời đả kích. Tôi nghiêm giọng nói giữa bàn tiệc:

"Nếu các anh không nể tôi thì cũng xin thương con gái tôi để đừng làm đau lòng nó vì những lời phê bình cha nó." Túc thì tất cả đều tỏ ra xấu hổ. Câu chuyện về TNH chấm dứt tại đây.

Trên đường về, Âu Cơ nói với tôi:

"Nổi tiếng quá cũng khổ há mẹ? Bố mẹ đều là người nổi tiếng, nhưng đi với mẹ, con thích hơn, vì không ai chê mẹ hết, người ta còn tỏ ra hãnh diện khi được mẹ trò chuyện. Còn bố, sao ai cũng chửi bố, con thấy mắc cỡ quá!"

Lần ấy, tôi an ủi nó:

"Người ta chửi vì bố làm điều sai với mẹ con mình cũng có, mà vì họ ganh tị với tài năng bố cũng có, con đừng thèm để ý."

Âu Cơ vụt nói:

"Từ nay mình đừng tới nhà ai nữa nghe mẹ? Còn ai đến nhà mình, mẹ xin họ đừng nói đến tên bố trong các buổi tiệc của mẹ. Nếu họ cứ nói, mẹ đuổi họ đi, như mẹ đã có lần đuổi chú Dạ Chi vì chú cứ thích nhắc tên bố trong đêm đó.")

Tôi gật đầu:

"Mẹ đã hứa với con điều ấy sau cái đêm ăn tiệc Tết Tây ở nhà chị học trò mẹ. Không bao giờ nữa mẹ cho bất cứ ai nhắc đến tên bố trong nhà mình. Mà nếu họ vẫn lì lợm nhắc, mẹ sẽ không làm bạn họ và sẽ đuổi họ đi."

Trong mắt Âu Cơ thấy sáng lên niềm tin tưởng.

[Lúc 5 giờ chiều, theo lời hẹn, Dạ Chi đem hai đĩa tiết canh đến uống rượu, tiễn đưa TNH, có luôn Nguyễn Dũng.

Âu Cơ hỏi tôi:

"Con ngồi giữa bố mẹ nghe?"

Nói rồi, nó chiếm ngay cái ghế giữa tôi và TNH. Tôi hỏi:

"Sao con làm vậy?"

Nó cười ý nhị:

"Con muốn cho bố sống lại những kỷ niệm ngày xưa, lúc con vẫn luôn luôn ngồi giữa bố và mẹ trong các tiệc rượu tại nhà cũ của mình."

TNH cầm tay Âu Cơ, ngắm nghía hồi lâu, vẻ trầm ngâm. (Có lẽ TNH muốn xem xét đường chỉ tay của nó.) Con bé ngẩn ra, chẳng hiểu bố đang làm gì nên giật tay lại. Ngồi một lát, chán, nó bỏ đi vào phòng viết, xem TV.

Những câu chuyện vui vẻ đang vang lên giữa bốn người thì có tiếng điện thoại reo. Tôi bỏ bàn rượu, đến bên bàn viết, nhìn vào caller ID, thấy số vùng là 703. Tự dừng động tâm linh, tôi nhắc máy. Đầu dây kia vang lên giọng người đàn bà ấy, vừa hồn xược vừa khiêu khích:

"Có anh TNH ở đó không?"

Tôi gát máy lập tức. Và nói cùng TNH:

"Bà kia gọi sang, em cúp máy."

Một phút chưa đầy, tiếng điện thoại lại reo. Cũng cái giọng nhào nhoẹt cũ:

"Cho tôi gặp anh TNH."

Tôi nói to, gần từng chữ:

"Đây là nhà riêng của tôi, tôi cảm bà không được gọi đến."

Trở ra bàn rượu, đôi tay tôi lạnh toát.

TNH ngồi im, nét mặt rất bình thản. Tiếng điện thoại lại reo. Tôi bảo Âu Cơ bắt máy, đưa cho TNH. TNH cầm điện thoại ra nhà sau trò chuyện. Lại lần nữa. Lần nữa. Rồi lần nữa chuông reo và cứ mỗi lần riêng biệt như thế, TNH lại rời bàn rượu, đứng lên cầm điện thoại, đi vào bếp.

Và TNH bật kêu khi điều này xảy ra lần cuối:

"Bực mình quá!"

Câu chuyện rượu tiếp tục. Không khí hứng khởi gầy lại nhanh khi những cú mè nheo bằng điện thoại của người đàn bà kia không còn nữa. Âu Cơ từ trong phòng sách bước ra, điệu khập khểnh. Suốt ngày hôm nay, nó vẫn kêu đau nhói nơi đầu gối trái. TNH hỏi:

"Con lại đau chân phải không? Ngồi đây bố bóp đầu cho!"

"Không, con chỉ muốn mẹ bóp", nó xà đến bên tôi.

Thế rồi kéo thêm chiếc ghế nữa kê sát bên chiếc ghế của nó, Âu Cơ nằm dài, đầu gối lên đùi tôi. TNH từ chỗ riêng, sang ngồi bên cuối chân Âu Cơ. Nó giãy nảy:

"Không! Bố qua bên kia đi! Con không muốn bố ngồi cạnh!"

TNH vẫn đưa tay ra, dịu dàng nói với nó:

"Để bố bóp chân cho! Bố biết chân con đau mà!"

Nó bật ngồi dậy:

"Nếu bố không đi thì con không nằm đây nữa."

Khuôn mặt nó mệt nhọc, vẻ xanh lợt, nhưng trong đôi mắt thấy phát ra nét gì thật cương quyết.

Tôi quay qua TNH:

"Thôi, bố về chỗ của mình đi!"

Khi đã nằm dài, đầu gối lên đùi tôi như cũ, Âu Cơ nói nhỏ nhưng cũng đủ cho cả bàn rượu nghe:

"Bố đi theo bà kia đi, đừng về đây với con nữa!"

Thật nhanh, hai bên khóe mắt Âu Cơ ứa ra hai dòng lệ.

Mọi người ai cũng nhìn thấy điều đó. Dạ Chi kêu lên:

"Âu Cơ khóc vì bố bỏ đi phải không?"

Hai giọt lệ khác tuôn dài thêm trên má con bé.

Lòng tôi héo úa, nói lấp đi để che giấu sự xúc động:

"Con nhỏ này từ bé đã thế, chưa bao giờ tôi nghe tiếng khóc của nó. Chỉ thấy nó ứa nước mắt mỗi khi có việc gì buồn."

Và xin TNH một tờ giấy napkin, tôi chạm nước mắt cho nó, xong cúi xuống thì thào vào tai nó:

"Đâu có gì để con phải khóc. Bố đi rồi mai một bố cũng về."

Nó bật nói:

"Con muốn mẹ tiếp tục làm cái plan đưa con về sống luôn ở Việt Nam như đã nói hôm trước. Con không muốn ở Mỹ nữa."

Xong, nó ngồi dậy, khập khiễng đi vào phòng viết.

Cả bàn rượu cùng lặng đi trong một lát. TNH khuôn mặt buồn bã. Tôi cảm biết trong lòng TNH đang nổi lên một trận bão dần vạt.]

[]

(Xem tiếp bài 8).

[]

Bình luận:

Nguyễn Văn Hùng, Hà Nội.

Đúng là sống sao cho đáng và sống để bản thân tròn vai cũng là một cách tu để đắc đạo đó cô nhi?

TTBG:

Cô cũng ráng hết sức mình. Cho cô hỏi một câu: “Thế nào là nhà văn? Cô có đáng nhận mình là nhà văn hay không?” Từ ngữ “nhà văn” với cô rất lớn, cô cứ bần khoản theo điều ấy nên mới hỏi con. Con nên thành thật trả lời cô BĂNG chính trái tim và khối óc con để, cô sẽ RÁNG hơn nữa. May 6/2021

Nguyễn Văn Hùng:

Nhà văn là một người có một ngôi nhà mà trong đó tình yêu, tình người, tình đời và cả tình trời quyện hòa để người ấy vượt trên đau khổ viết lên trang giấy được để người đời khi đọc sẽ vịn vào đó để đứng lên làm người cho ra người cô ạ. Tóm lại, nhà văn là một ngôi nhà đầy văn chương. Cô là một bà chủ nhà rất nhân văn và giàu có với tài sản là văn chương ạ. Con nói thật chứ không có nịnh nọt đâu cô. vì thứ ấy, con không quen miệng cô ạ.

TTBG.

Cảm ơn con. Cô tin lời con BỞI VÌ trong cái thế giới Mùi ánh sáng, con nhìn ra mọi sự sáng suốt hơn kẻ khác.

Nguyễn Văn Hùng:

Cô thân mến! Một người dứt ruột để viết Tài Hoa Mệnh Bạc thì không khi nào là một người giả dối được. Một người luôn khẳng khái vạch ra bộ mặt tráo trở, giả nhân, giả nghĩa và trở cờ của ông Phạm Duy, Nguyễn Gia Kiểng... thì không bao giờ giả dối được. Đến nhà văn Nguyễn Phú Yên ở Huế khi nghe con nói tới cô, ông còn nhắc

bài cô viết về ông Phạm Duy với lòng trân trọng, cô ạ. Thầy của con khi đọc xong Tài Hoa Mệnh Bạc đã nhắn với con tha thiết mời cô tới với Gia Đình Hy Vọng khi cô về Việt Nam. Điều đó, cô đã biết qua lời kể của con rồi.

Điều con lo nhất suốt cả tuần nay là con sợ cô lại dùng thuốc ngủ tự hủy đi sự sống của cô.

Tài sản tựa phù vân thôi cô. Chỉ có kiến thức và sách là tồn tại mãi. Những con chữ của cô dịu dàng thì thật dịu dàng, nhưng sự dịu dàng ấy phải đánh đổi bằng chính phần nhiều cuộc đời lữ thứ tại trần gian của cô. Khi những con chữ Dịu Dàng ấy được Chúa ban vào tay của con, con đã đọc không bỏ một chữ. Nhiều độc giả của cô chắc cũng làm như con. Cô cứ như mặt trời, gieo hạt nắng vô tư, ai thích thì lãnh nhận, ai không thì tựa như hạt nắng đỏ trang hoàng cho cuộc đời cô ạ.

Nguyễn Văn Hùng:

Cô thân mến,

Con thấy cô đã sống tới chót đỉnh của lời Chúa dạy trong Kinh Lạy Cha: “Xin cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày. Và tha nợ chúng con, như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con.”

Cô là Bông Giấy mà lại cứng cõi và vững vàng tựa như cây thông.

TTBG:

Vài nhà bạn Miền Nam rất nổi tiếng, thuộc thế hệ đàn anh của cô, lần đầu đọc Phạm Duy Ông Là Ai được chuyển tay về Sài Gòn năm 1998, tìm cách liên lạc và giao thiệp với cô, cũng hỏi như con. Họ bảo cô “sống như mây mà tâm hồn y như cây thông!” Nửa đời trước, cô LẢ mây mùa thu thật theo cái tên cha mẹ ban cho. Nửa đời sau cô SỐNG y hệt cây bông giấy éo lả mà gai góc, cái tên do chính cô tự đặt khi vào quốc tịch Mỹ (có nghĩa rằng sau khi cô đã cầm cây viết với bút hiệu đó).

Nguyễn Văn Hùng:

Con rất ấn tượng với câu nhận xét này của bác học giả Peter Lê Hữu Mục nói với bác thi sĩ Hà Thượng Nhân về cô: “Tại sao lại có một người con gái với thế đứng rất kiêu hãnh, phô diễn tiếng đàn mình ngay giữa lòng Sài Gòn như một kiểu đối kháng cùng Hà Nội? Anh thấy có đẹp không? Đẹp quá đi chứ! Một hình thức rửa mặt cho Sài Gòn, thách đố với kẻ thù không bằng vũ lực mà là bằng nghệ thuật.”

Khi đọc đoạn ấy, con đã hình dung ra ngay bản lĩnh và tinh thần thép của cô rồi.

□